

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 9. januar 2020

Sag 121/2019

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Jacob Kiil, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 27. november 2018 (SS 4-25452/2018) og af Østre Landsrets 9. afdeling den 4. juni 2019 (S-3546-18).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Vibeke Rønne, Henrik Waaben, Jan Schans Christensen og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om afvisning af anklagemyndighedens påstand om skærpelse af straffen og om formildelse af straffen, navnlig således at straffen gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at afvisningspåstanden ikke tages til følge, og at straffen skærpes.

Anken omfatter ikke landsrettens afgørelse om udvisningsspørgsmålet og om erstatning.

Anbringender

T har anført navnlig, at anklagemyndigheden ved inden hovedforhandlingen i landsretten at frafalde sin kontraanke mod medtiltalte afskar sig fra at påstå skærpelse i ankesagen mod ham. Anklagemyndigheden kan som følge heraf ikke anses for at have anket, og landsretten

kunne derfor ikke idømme en strengere straf, jf. retsplejelovens § 924 og UfR 1969.833 H og UfR 2002.104 H. Der var derfor tale om forkert retsanvendelse, da landsretten skærpede straffen fra betinget fængsel med vilkår om samfundstjeneste til ubetinget fængsel.

Det er fast antaget i teori og retspraksis, at anklagemyndigheden ved sine processuelle dispositioner kan afskære sig fra eller begrænse sig i forhold til påtale og sanktionspåstand. Det er uden betydning, at anklagemyndighedens disposition rettede sig mod medtiltalte, da begge tiltalte er dømt i samme forhold i forening. Anklagemyndighedens handlemåde skabte en berettiget og beskyttelsesværdig forventning hos ham om, at den idømte straf i byretten var rigtig, og at anklagemyndigheden ikke ville påstå skærpelse ved ankesagens behandling. Hvis anklagemyndigheden havde ment noget andet, måtte anklagemyndigheden ud fra en objektivitetsbetragtning være forpligtet til at fastholde den allerede iværksatte kontraanke over for medtiltalte, hvilket kunne være gjort uden omkostning, da ankesagen alligevel skulle gennemføres med samme bevisførelse, bevistemaer og juridiske problemstillinger.

Det vil være i strid med hensynet til ensartethed i retsplejen, hvis anklagemyndighedens handlemåde ikke anses som en bindende disposition over for ham, jf. herved retsplejelovens § 927, stk. 2, og straffelovens § 80, som kodificerer lighedsprincippet. Anklagemyndighedens henvisning til den almindelige procesrisiko og til, at han også selv kunne have frafaldet sin anke, kan ikke tillægges betydning. Han var nødsaget til at fastholde sin anke til landsretten, da der under ankesagen også var spørgsmål om ændring af byrettens dom om ubetinget udvisning, hvilket var afgørende for ham.

Anklagemyndigheden sætter ved sine dispositioner rammerne for ankesagen og dens behandling. Anklagemyndigheden kan herved afskære ankeinstansen fra at skærpe en idømt straf, selv om anklagemyndighedens disposition måtte bero på en misforståelse, og selv om resultatet i den konkrete sag måtte stride mod retspraksis.

Hvis anklagemyndigheden tillades at nedlægge påstand om strafskærpelse over for ham, vil der opstå den urimelige og uretfærdige situation, at han, som har gjort det mindste, risikerer at få den strengeste straf.

Hvis Højesteret måtte finde, at anklagemyndigheden ikke er afskåret fra at nedlægge skærpespåstand, bør straffen, som sket i byretten, fastsættes til 60 dages betinget fængsel med vilkår om samfundstjeneste. Der bør lægges vægt på, at forholdet må sidestilles med vold begået i restaurationsmiljøet, og at alle de involverede var spirituspåvirkede i temmelig høj grad. Der var tale om to konfrontationer én mod én, og det var medtiltalte og ikke ham, som var den aktive i voldudøvelsen mod den af de forurettede, der blev slået med et glas i panden. Den ene forurettede optrådte provokerende over for ham og kom med nedsættende bemærkninger. Episoden havde karakter af tumult. Forurettede blev kun påført begrænset skade. Han er ikke tidligere straffet og har gode personlige og sociale forhold, herunder fast beskæftigelse i København, hvortil han pendler fra sin bopæl i Malmø. Det taler yderligere til hans fordel, at han først er kommet i kontakt med retssystemet i en alder af 38 år.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at ankefrafaldet over for medtiltalte ikke forhindrer anklagemyndigheden i at påstå straffen for T skærpet.

Retsplejeloven indeholder bestemmelser, der forudser, at der i straffesager kan være mere end en tiltalt, jf. herved § 705, stk. 1, og § 927, stk. 2. Imidlertid er der i ingen af bestemmelserne fastsat regler, der begrænser anklagemyndighedens strafpåstand – eller rettens strafudmåling – i forhold til en tiltalt, hvis en anden tiltalt i samme sag ikke er straffet ved samme dom, hverken i første instans eller i senere instanser. Hvis lovgiver havde haft et ønske om, at der i enhver situation skulle idømmes de samme straffe til flere personer, der havde begået samme forbrydelse, ville § 927, stk. 2, ikke være udformet, som den er. Med § 927, stk. 2, overlades dette spørgsmål alene til landsrettens skøn i ankesager, hvor ikke alle de tiltalte har anket dommen, og i så fald kun til gunst for de personer, der ikke har anket, mens bestemmelsen ikke dækker en situation som den foreliggende.

Retsplejeloven er tværtimod udtryk for en ordening, hvor der er en procesrisiko ved anke, jf. herved § 905, stk. 1, og § 924. Det følger desuden af opportunitetsprincippet, at anklagemyndigheden er indrømmet et vist administrativt skøn ved tiltalerejsning mv.

Heller ikke det lighedsprincip, som er kommet til udtryk i straffelovens § 80, stk. 1, kan føre til afvisning af anklagemyndighedens påstand om strafskaerpelse. Det hensyn til ”ensartethed i retsanvendelsen”, som fremgår af § 80, har til formål at sikre, at der generelt sker en så ensar-

tet bedømmelse af straffesagerne som muligt under hensyn til forudsigelighed, ensartethed og strafudmålingstradition. § 80 kan imidlertid ikke udstrækkes så vidt, at anklagemyndigheden og retten i en konkret sag er afskåret fra at påstå, henholdsvis idømme en tiltalt en strengere straf end en medtiltalt, hvis sag er bedømt tidligere enten i samme sag eller i en særskilt sag. Betydningen af lighedsprincippet er begrænset til, at der i en konkret sag med flere tiltalte må foretages en tilnærmelse af de udmålte straffe for handlinger, der er sammenlignelige. En videregående forståelse af princippet vil kunne medføre en skævvridning af strafudmålingen generelt.

Anklagemyndighedens frafald af kontraanken over for medtiltalte kan ikke opfattes som en påtalebegrænsning over for T, som afskærer anklagemyndigheden fra under anken at påstå skærpelse over for ham. T har ikke haft en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at anklagemyndighedens frafald af kontraanken mod medtiltalte ville have betydning for anklagemyndighedens påstand under den fortsatte ankesag mod ham.

Også ideelle grunde taler imod en rigid retsgrundsætning om, at en ankeinstans ikke vil kunne idømme en tiltalt, der har anket, en strengere straf end den straf, som medtiltalte, der ikke har anket, er idømt for det samme strafbare forhold. En retsgrundsætning om, at der i alle tilfælde skal fastsættes ensartede straffe i samme sag, ville medføre en fastlåsning af retssystemet, bl.a. hvor sagen behandles mod de enkelte tiltalte i forskellige sager. Det ville generelt have uhensigtsmæssige konsekvenser for anklagemyndighedens tiltale- og ankepraksis.

Ved strafudmålingen i denne sag må der lægges vægt på den seneste ændring af straffelovens § 245, stk. 1, ved lov nr. 358 af 29. april 2018. Ændringen, der var trådt i kraft på gernings-tidspunktet, indebærer en generel skærpelse af strafniveauet i § 245-sager med en tredjedel i forhold til strafniveauet forud for lovændringen. I lyset af strafskærpelsen og retspraksis forud for lovændringen bør straffen forhøjes til fængsel i ikke under tre måneder. Der er tale om to personer, der i forening har begået grov vold ved at bruge et glas som slagvåben mod den forurettedes hoved.

Straffen skal som udgangspunkt være ubetinget. T har ikke en alder, der kan tages hensyn til i formildende retning. De konkrete omstændigheder i sagen, herunder forløbet op til volden, synes sammenlignelige med omstændighederne i UfR 2019.2879 H. Det må i sidste ende bero

på en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i sagen, om det anførte udgangspunkt om ubetinget fængsel i tre måneder kan fraviges. Ved denne vurdering kan der i et vist omfang tages hensyn til udfaldet af sagen mod medtiltalte, idet deres personlige forhold er sammenlignelige, og idet sagen angår det samme voldsforhold. Der kan endvidere særligt tages hensyn til, hvad landsretten har lagt til grund om de tiltaltes roller i voldsudøvelsen.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

T er ved landsrettens dom fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1.

Landsretten har lagt til grund, at han den 28. september 2018 foran en bar i Københavns Lufthavn var strafferetligt medansvarlig for den vold, som T1 udøvede mod F2, der blev tildelt flere skub, et knytnæveslag i ansigtet samt et slag i panden med et ølglas, hvorved han pådrog sig en flænge i panden. T blev for dette forhold idømt 60 dages ubetinget fængsel og tildelt en advarsel i medfør af udlændingelovens § 24 b.

Sagen angår for Højesteret, om anklagemyndigheden under ankesagen ved landsretten var afskåret fra at påstå skærpelse af den straf på 60 dages betinget fængsel med vilkår om samfundstjeneste, som T blev idømt ved byrettens dom. Hvis dette ikke er tilfældet, er der endvidere spørgsmål om strafudmålingen.

Afvisning af straffeskærpelsespåstanden

Medtiltalte T1 ønskede forud for landsrettens behandling af ankesagen at frafalde sin anke, hvis anklagemyndigheden samtidig frafaldt sin kontraanke til skærpelse. Dette imødekom anklagemyndigheden. T frafaldt ikke sin anke.

Spørgsmålet er, om anklagemyndigheden som følge af ankefrafaldet over for medtiltalte var afskåret fra at påstå skærpelse i ankesagen mod T.

Retsplejelovens kapitel 82 om anke til landsretten indeholder ikke nogen bestemmelse om dette spørgsmål. Lovens § 927, stk. 2, hvorefter landsretten kan tage et forhold, som er anført til støtte for anken, i betragtning også i forhold til en tiltalt, der ikke har anket, omfatter ikke en situation som den foreliggende. Der er heller ikke grundlag for at udlede af straffelovens §

80, hvorefter straffastsættelse skal ske under hensyntagen til ensartethed i retsanvendelsen, at anklagemyndigheden er afskåret fra at påstå – og domstolene fra at idømme – en tiltalt en strengere straf end en medtiltalt, der er dømt i samme omfang som den ankende, men som ikke er omfattet af anken.

Højesteret finder, at T ikke kan anses for at have haft en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at anklagemyndighedens frafald af kontraanken over for medtiltalte i forbindelse med dennes ankefrafald også havde betydning for hans anke til landsretten.

Højesteret finder på den anførte baggrund, at anklagemyndigheden ikke under ankesagen, hverken for landsretten eller Højesteret, har været afskåret fra at påstå skærpelse af den straf, som byretten havde idømt T. Landsretten begik dermed ikke nogen fejl ved at tage anklagemyndighedens skærpepøstand under pådømmelse.

Højesteret tager herefter ikke Ts afvisningspåstand til følge.

Strafudmålingen

Højesteret finder af de grunde, der er anført af landsretten, og under hensyntagen til den generelle forhøjelse af straffen for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, som skete ved lov nr. 358 af 29. april 2018, at straffen skal forhøjes til fængsel i 80 dage.

Spørgsmålet er herefter, om straffen efter de regler, der var gældende på gerningstidspunktet, kan gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Som anført i bl.a. Højesterets dom af 22. maj 2019 (UfR 2019.2879) er det i forarbejderne til lov nr. 152 af 18. februar 2015 om ændring af reglerne om samfundstjeneste mv. forudsat, at udgangspunktet ved grov vold, jf. straffelovens § 245, fortsat er ubetinget fængselsstraf, og at betinget dom med vilkår om samfundstjeneste kun vil kunne anvendes, hvis særlige grunde taler for det.

I det foreliggende tilfælde er der tale om vold under omstændigheder, der kan sidestilles med vold i restaurationsmiljø. Efter landsrettens bevisvurdering lægger Højesteret til grund, at volden er udøvet som en spontan reaktion på en forudgående uoverensstemmelse, hvor de

tiltalte er blevet provokeret. T var ikke den aktive i voldsudøvelsen, og volden har kun medført begrænset skade. Han var 38 år på gerningstidspunktet, er ustraffet og har gode personlige forhold. Højesteret finder efter en samlet vurdering, at der er tilstrækkeligt grundlag for undtagelsesvis at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom ændres, således at T straffes med fængsel i 80 dage.

Fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra denne dom på betingelse af,

at han i prøvetiden ikke begår strafbart forhold,

at han i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen, og

at han udfører ulønnet samfundstjeneste i 80 timer efter Kriminalforsorgens bestemmelse inden for en længstetid på 6 måneder.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

DOM

Afsagt den 4. juni 2019 af Østre Landsrets 9. afdeling
(landsdommerne Louise Saul, Gitte Rubæk Pedersen og Katja Haack Nielsen (kst.) med
domsmænd).

9. afd. nr. S-3546-18:
Anklagemyndigheden
mod
T (...)

(advokat Jacob Kiil, besk.)

Københavns Byrets dom af 27. november 2018 (SS 4-25452/2018) er anket af T med påstand
om frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af den idømte straf. For så vidt angår udvis-
ningspåstanden har anklagemyndigheden under hovedforhandlingen nedlagt endelig påstand
om, at tiltalte ikke udvises men tildeles en advarsel.

F2 har for landsretten gentaget sin påstand om godtgørelse for svie og smerte i 9 dage, dog
reguleret efter taksten for 2019 til 1.845 kr.

F1 har nedlagt samme erstatningspåstand som for byretten.

Tiltalte, der har bestridt erstatningspligten, har ikke haft bemærkninger til den beløbsmæssige
opgørelse af kravene.

Der er også i landsretten afspillet en videooptagelse fra lufthavnen.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og af vidnerne F2, V1 og V2. Der er endvidere afgivet forklaring af vidnet V3.

Den i byretten af vidnet F1 afgivne forklaring er dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 923, ligesom medtiltalte T1 forklaring er dokumenteret.

Tiltalte har supplerende forklaret blandt andet, at det er hans opfattelse, at F1 simulerede. F1 faldt ud af kørestolen, da han trak i tiltaltes jakke og derved mistede balancen. Tiltalte trak sin arm til sig i forbindelse med, at F1 havde fat i tiltaltes jakke. Det kan man se på videoen. Tiltalte slog ikke F1, og han forsøgte heller ikke at gøre noget ved F1, da han lå på gulvet.

Tiltalte blev gal over, at F1 simulerede. Tiltalte forsøgte at give ham en hjælpende hånd for at trække ham op fra gulvet, da han var faldet ud af kørestolen, men F1 ville ikke tage imod hjælpen. Tiltalte ved ikke, om hans handlemåde ville have været anderledes, hvis han ikke havde været påvirket.

Han så ikke, hvad der skete mellem F2 og T1. Han hørte kun lyde og kunne ikke herfra udlede, hvad der skete.

F1 lå stadig på gulvet, da tiltalte og T1 forlod stedet. Tiltalte så ikke, at F2 havde et sår i panden, men tiltalte var jo fuld, og det kan være forklaringen på, at han ikke lagde mærke til det.

De papirer, han holdt i hånden inden episoden, havde han fortsat i hånden, da de forlod stedet. Papirerne lå i en samlemappe. Så vidt han husker, tabte han ikke papirerne på noget tidspunkt.

Han husker svagt, at han talte med politiet. Han husker ikke, hvad han sagde til politiet.

Vidnet F2 har supplerende forklaret blandt andet, at han måske kan huske endnu mindre i dag fra episoden. Han husker ikke, om han blev slået. Han husker, at han sad i en ambulance, og at han havde fået gaze bundet om hovedet, fordi han havde en flænge i panden, der blødte meget.

Vidnet V1 har supplerende forklaret blandt andet, at hun ikke i dag erindrer nærmere om de to mænd, hun forklarede om i byretten. Hun så, at kørestolen væltede, men hun så ikke, hvad der var årsagen hertil. Som hun husker det, var der nogen, der prøvede at sparke den person, som lå på gulvet, men hendes erindring er vag. Hun husker ikke nærmere herom. Hun husker ikke, om hun så, at F2 på et tidspunkt tog sin jakke af.

Vidnet V2 har supplerende forklaret blandt andet, at hun ikke var fuld. Hun husker ikke, hvordan F1 kom ud af kørestolen. Hun husker blot, at han lige pludselig ikke længere var i kørestolen men lå på gulvet. Hun mener, at kørestolen også var væltet. Hun husker ikke, hvem af de to mænd, der foretog en sparkebevægelse.

Som hun husker det, blev F2 skubbet, før hun hørte et dunk i forbindelse med, at han blev slået med et glas. Herefter gik de to mænd derfra. Hun mener, at de to mænd, der var voldelige, hele tiden var tæt på hinanden. Den ene havde et glas i hånden.

Vidnet V3 har forklaret blandt andet, at han arbejder i lufthavnen. Han befandt sig i terminal 2 på gerningstidspunktet sammen med en ven, som han skulle tage afsked med. Han var således ikke på arbejde. Mens han sad på en ventestol sammen med sin ven, så han, at fire mænd kom op at slås foran O'Learys bar.

De fire mænd var samlet og begyndte at tale rigtig højt. På en afstand af ca. 30-40 meter så han på et tidspunkt, at den ene person, der sad i kørestol, tog fat i tiltalte eller tiltaltes vens jakke. Der var ikke tale om noget voldsomt træk i jakken, og han tænkte, at de stadig var venner, men lige pludselig lå personen i kørestolen nede på gulvet. Han ved ikke, hvad der var årsagen hertil. Han så således ikke noget slag, men han mener, at der har været tale om et slag henset til den fart, personen i kørestolen røg ned med.

Han løb herefter af sted for at tilkalde security-personale. Han fandt, at det var en lidt seriøs episode, der krævede, at de pågældende blev beordret væk fra terminalområdet. Han mener, at personen, der havde siddet kørestolen, fik yderligere et slag eller et spark, mens han lå ned. Det iagttog han, mens han løb efter assistance.

To af de fire personer løb fra stedet, herunder tiltalte, men de blev stoppet af security-personalet.

Han husker at have forklaret som beskrevet af politiet i politirapport af 29. september 2018, herunder at personerne var aggressive. Som han opfattede det, var alle fire mænd med til at få episoden til at udvikle sig, men to af dem ville ikke stoppe. Den ene person forsøgte at få de to, der angreb ham i kørestolen, til at stoppe. Han mener, at der var et glas involveret. Det lå vist på gulvet. Han hørte en "glaslyd", men det var ikke noget, han så.

Det er korrekt, at han til politiet har forklaret om slag og spark mod den yngre danske mand, som ikke sad i kørestol, og det er sådan, han husker det.

Personlige oplysninger

Der er til brug for ankesagen foretaget personundersøgelse i henhold til retsplejelovens § 808. I erklæringen herom dateret den 13. marts 2019 har Kriminalforsorgen konkluderet, at tiltalte er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste.

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han stadig er ansat som lagermedarbejder i et kølefirma, hvilket er et hårdt arbejde, hvor han arbejder i 25 minusgrader. Han pendler hver dag til arbejdet fra Sverige. Jobsituationen i det sydlige Sverige er ikke god, og han vil derfor blive tvunget til at flytte længere op i Sverige, hvis han ikke kan bevare sit arbejde i Danmark. Han vil imidlertid gerne blive boende i Malmø. Han er stadig single og bor alene. Sagen har påvirket ham helbredsmæssigt. Han har haft svært ved at sove, og for et par måneder siden var han på sygehuset i anledning af nogle hjerteproblemer.

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldspørgsmålet

I byretten blev tiltalte og medtiltalte T1 fundet delvis skyldige i tiltalen, og blev hver idømt fængsel i 60 dage, der blev gjort betinget på vilkår om afvikling af samfundstjeneste. Begge ankede ved domsafsigelsen til frifindelse, hvorefter anklagemyndigheden kontraankede til domfældelse i overensstemmelse med byrettens bevisresultat og med påstand om skærpeelse. T1 har efterfølgende frafaldet sin anke, og anklagemyndigheden har overfor ham frafaldet kontraanken.

Efter udformningen af byrettens præmisser lægger landsretten til grund, at de tiltalte ikke blev fundet skyldige i den i tiltalen beskrevne vold mod F1 i form af et slag i ansigtet og et slag i baghovedet med en flaske, og at de tiltalte heller ikke er domfældt for at have rettet spark mod F1.

Efter forklaringerne fra vidnerne V1, V2 og V3 sammenholdt med videooptagelsen fra gerningsstedet og politiattesten vedrørende F2 finder landsretten det ligesom byretten bevist, at F2 var udsat for vold som beskrevet i tiltalen. Landsretten finder herunder, at det må lægges til grund, at det ikke var tiltalte men medtiltalte T1, der var den aktive i voldsudøvelsen mod F2.

Efter videooptagelsen sammenholdt med de afgivne vidneforklaringer, finder landsretten, at det kan lægges til grund, at der indledningsvis var tale om skænderier mellem på den ene side F1 og F2 og på den anden side tiltalte og T1, hvorunder F1 optrådte provokerende og fremkom med nedsættende udtalelser. Landsretten lægger endvidere til grund, at der herefter udspandt sig en episode, hvor F1 under tumult mellem ham og tiltalte væltede ud af sin kørestol i forbindelse med, at tiltalte slog ud efter ham. Dette skete, mens T1 holdt F2 væk med skub. Derpå udøvede T1 den i tiltalen angivne vold mod F2 bl.a. i form af slag i ansigtet med et glas, mens tiltalte opholdt sig tæt på dem, hvorefter tiltalte og T1 løb fra stedet. Under disse omstændigheder finder landsretten ligesom byretten, at tiltalte er strafferetligt medansvarlig for den af T1 udøvede vold, som ikke er gået ud over, hvad han må anses at have haft forsæt til.

Herefter tiltræder landsretten, at tiltalte er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, i samme omfang som fastslået af byretten.

Straffastsættelsen

Henset til hændelsesforløbet og til omfanget og karakteren af voldsudøvelsen samt til, at tiltalte ikke var den aktive i voldsudøvelsen mod F2, finder landsretten ikke grundlag for at forhøje den udmålte fængselsstraf på 60 dage. Det er udgangspunktet ved grov vold, jf. straffelovens § 245, at der idømmes ubetinget fængselsstraf. Efter Højesterets praksis beror det på en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag, om der foreligger sådanne særlige grunde, at straffen undtagelsesvis kan gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste. Tiltalte er 39 år. Herefter og ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder finder landsretten, at der ikke er grundlag for undtagelsesvis at gøre straffen helt eller delvist betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Tiltalte straffes herefter med fængsel i 60 dage.

Udvisning

I den foreliggende situation, hvor tiltalte er fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, og er idømt fængsel i 60 dage, er der i udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 24, nr. 2, hjemmel til at udvise ham. Da tiltalte er EU-statsborger, kan udvisning dog kun ske, hvis det vil være i overensstemmelse med de principper, der efter EU-retten gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 26 b.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at tiltalte ikke udvises, men i medfør af udlændingelovens § 24 b tildeles en advarsel. Efter bestemmelsen skal advarsel tildeles, hvis der i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, ikke er grundlag for at udvise en udlænding efter reglerne i §§ 22-24. Herefter tildeles tiltalte en advarsel.

Erstatning

Efter de juridiske dommeres bestemmelse stadfæstes byrettens afgørelse om erstatning, hvorved bemærkes, at godtgørelsen for svie og smerte til F2 forrentes fra den 28. oktober 2018 som bestemt af byretten.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T ændres, således at han straffes med fængsel i 60 dage.

Byrettens bestemmelse om udvisning af T udgår. I stedet tildeles T en advarsel.

Byrettens bestemmelse om erstatning stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Københavns Byret

D O M

afsagt den 27. november 2018 i sag

SS 4-25452/2018

Anklagemyndigheden

mod

T1

...

T

...

Sagens baggrund og parternes påstande

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 30. oktober 2018.

T1 og T er tiltalt for

1.

legemsangreb af særligt rå, brutal eller farlig karakter efter straffelovens § 245, stk. 1,
ved den 28. september 2018 ca. kl. 23.55 foran O'Learys bar i Terminal 2, Københavns
Lufthavn i Kastrup, i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse, at have slået
F1 i baghovedet med en ølflaske samt tildelt ham et slag i ansigtet, hvorved han væltede ud
af sin kørestol, ligesom de tiltalte tildelte F2 flere skub, et knytnæveslag i ansigtet samt et
slag i panden med et ølglas, hvorved han pådrog sig en flænge i panden.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at de tiltalte i medfør af
udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 eller § 24, nr. 2, og § 32, stk. 3, jf.
stk. 1, udvises med indrejseforbud i 6 år, subsidiært at der sker betinget udvisning, jf. § 24 b.

De tiltalte har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært om rettens mildeste dom.

De tiltalte har påstået frifindelse for udvisningspåstanden.

F2 har påstået, at de tiltalte skal betale 1800 kr. i erstatning. Beløbet er opgjort således:

Godtgørelse for svie og smerte 9 dage (9 x 200 kr.)

I alt 1800 kr.

F1 har påstået, at de tiltalte skal betale 610 kr. i erstatning. Beløbet er opgjort således:

Transportudgifter til skadestuen 610 kr.

De tiltalte har bestridt erstatningspligten. De tiltalte har godkendt erstatningskravets størrelse.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af de tiltalte og vidnerne F1, F2, V1 og V2.

T1 har forklaret, at han er ansat i i lufthavnen, hvor han har arbejdet siden 2010. Den pågældende aften havde han været på arbejde indtil kl. 21, hvor han skulle mødes med T, som han kender, fordi de begge har pendlet til Danmark gennem mange år. De skulle mødes på Jacobsen Bar og gik herefter over til baren O'Learys. Der fik han 4-5 ½ liters fadøl og en dobbelt whiskey over et par timer, og han følte sig beruset. På baren hilste han på de mennesker, som han kender fra lufthavnen. Han kendte vidnet lidt, fordi de arbejder i samme firma. Den anden mand kendte han ikke, men han havde lagt mærke til ham i baren, fordi han sad i kørestol. De sad ikke ved samme bord som F2 og manden i kørestol, og han kan ikke huske, at de havde nogen kontakt med dem i løbet af aftenen.

Han kan ikke huske, hvornår de forlod baren, men hvis de har været udenfor, har det formentlig været for at ryge. Han kan ikke forestille sig, at han har haft et glas med ud fra baren, fordi det normalt ikke er tilladt at stå uden for baren og drikke i lufthavnen, medmindre man har et plastikkrus.

Det er rigtigt, at vennen T havde nogle papirer med under armen, fordi han havde været til jobsamtale samme dag, men han husker ikke, om T havde dem med sig, da de gik fra baren. Han husker ikke mere om, hvad der skete, før de blev anholdt af politiet.

Brandsåret på hans arm, som kan ses på besigtigelsesrapporten, stammer fra brødristeren i lufthavnen og har ikke noget med den aften at gøre.

Han er efter episoden blevet suspenderet nogle dage fra arbejde, men han er efterfølgende kommet tilbage på arbejde igen, efter at hans arbejdsgiver har talt med F2.

Tiltalte T har forklaret, at han var i lufthaven for at møde en kammerat, som skulle flyve til Prag. Han blev derefter i lufthavnen for at mødes med T1. Han havde henover aftenen fået ca. 7 øl og et glas whiskey og følte sig beruset. Vidnet F2 og manden i kørestol sad ved bordet bagved, men de havde ingen kontakt med dem på baren, og der var ikke optræk til nogen konflikt.

På et tidspunkt gik han sammen med T1 ud for at ryge, før de skulle med toget til Malmø kl. 00.07. De var på vej af sted, da manden i kørestolen kom ud efter dem og råbte "gammel svensk bøsse" efter ham. Manden var ret truende og sagde, at han ville sende nogen efter dem, som ville give dem tæsk. Han gik derfor tilbage til manden for at høre, hvorfor han opførte sig sådan, og der opstod herefter et skænderi med manden. Manden hev og flåede i hans skindjakke, og han forsøgte derfor at skubbe manden væk, men han rørte ikke ellers ved ham. Pludselig væltede manden ud af kørestolen, men det var ikke på grund af noget, som han havde gjort. Inden manden væltede, havde han fat i hans jakke og derefter faldt han ned på gulvet. Han mente, at det kunne være den kraft fra trækket, der fik manden til at vælte. Herefter forsøgte han at få manden op i kørestolen igen, men manden nægtede at tage imod hjælp, og så blev tiltalte vred, fordi manden spillede skuespil.

På videoen kan man se, at han gestikulerer med hånden, fordi manden sagde alt muligt bras. Han ville aldrig slå på nogen i kørestol, og hvis han havde været ædru, var han nok bare gået videre.

De betalte for deres drikkevarer, da de gik fra O'Learys. Han havde ikke nogen flaske med, og han havde kun drukket fadøl. Fadølsglasset lod han stå på bordet i baren. Han vidste ikke, hvorfor manden havde fundet glasskår i sin hætte.

Han havde været til jobsamtale samme dag og havde derfor en mappe med papirer i hånden, hvilket også fremgår af videoen. Han har på intet tidspunkt sluppet papirerne, og derfor mente han heller ikke, at han kunne have slået nogen. T1 var bag ved ham og var ikke en del af konflikten med manden i kørestolen, men diskuterede med F2 og de andre personer, der var på stedet.

Forevist fotos af tiltaltes fingerled med hudafskrabninger, som fremgår af besigtigelsen samme aften, forklarede han, at skaderne stammer fra celledøren på politistationen, som han havde hamret på, fordi han var tørstig. Det samme havde han allerede fortalt til politiet.

Foreholdt, at det ikke fremgår af tiltaltes forklaring til afhøringsrapporten fra den aften, at manden i kørestolen havde råbt noget til ham, forklarede han, at han var chokeret og havde det rigtig dårligt, da han talte med politiet. Han har derfor ikke fået alle detaljer med i forklaringen.

Vidnet F1 har forklaret, at han skulle have været ude at flyve den pågældende dag, men flyet var aflyst, og derfor sad han i baren i lufthavnen og fik et par øl. Han havde alt i alt fået omkring 20 guldøl.

Han talte med en fyr i baren, som hedder F2, men husker ikke noget om, hvad der skete efterfølgende. Han kan ikke huske, om han har været truende over for nogen, eller om han har råbt efter nogen, men han har ikke noget imod svenskere.

På et tidspunkt efter episoden talte han med lufthavnens Security folk. Han troede først, at de ville smide ham ud, og derfor blev han gal, men så forklarede de, at det var ham selv, der var forurettet.

Herefter tog han en taxa til skadestuen. Han havde en lille bule i baghovedet, og der var små splinter af glas i kraven på hans trøje. Han havde ingen synlige sår i hovedet eller andre synlige skader, men var øm ved kæben.

F2 har forklaret, at han i baren O'Learys og var taget derud den fredag for at få nogle øl. Han havde fået ca. 3-4 øl og en stor 5 cl whiskey. Han mødte vidnet F1 i baren, men husker ellers ikke ret meget fra aftenen. Han har en svag erindring om, at han og F1 og de tiltalte stod ude foran O'Leary's, hvor de muligvis var gået ud for at ryge. Baren var stadig åben, da den lukker kl. 01. Det er i princippet ikke tilladt at tage glas med ud fra baren, men det forekommer, at folk gør det, når de skal ud at ryge. Forevist billeder fra videooptagelsen, hvoraf det fremgår, at han midt i tumulten krænger sin jakke af, forklarede han, at han ikke kunne huske episoden.

Han kan huske, at han kom på skadestuen og blev syet med 5 sting. Han ved ikke, om han er blevet slået med et glas eller flaske, men havde fornemmelsen af, at der var nogle splinter. Han ved ikke, hvornår det er sket og kan ikke huske, at han er blevet afhørt af politiet i lufthavnen.

Foreholdt oplysningerne i politiattesten om, at han den pågældende aften var svært ebrieret, forklarede han, at det er rigtigt, at han havde fået meget at drikke. Han har ved enkelte lejligheder haft sorte huller i erindringen, når han har drukket noget, men han mener selv, at hans manglende hukommelse kan skyldes slaget. Han har efterfølgende været på hospitalet, fordi der var mistanke om hjernerystelse, men det blev ikke konstateret. Han forsøgte at

komme på arbejde igen umiddelbart efter, men havde det dårligt og var derefter sygemeldt i 9 dage.

V1 har forklaret, at hun var på arbejde i lufthavnen den pågældende aften sammen med veninden V2. Hun sad sammen med V2 i baren og havde fået to øl. Hun sad med ryggen til, men på et tidspunkt så hun to mænd, der var kommet op at skændes med en fyr i kørestol uden for baren. De stod lidt længere henne i lufthavnen og lidt bag en søjle, men hun kunne godt se dem derfra, hvor hun sad. Hun hørte, at manden i kørestolen talte grimt til mændene og var provokerende. Hun så herefter, at de væltede kørestolen, så han landede på gulvet. Hun sad først med ryggen til, fordi hun ikke kunne lide at se på det, men kiggede skiftevis derhen og væk.

F1 rejste sig og gik 15-20 meter forbi dem inde fra baren og ud til mændene og prøvede at få dem til at slappe af. Hun kunne ikke høre, hvad han sagde, men hun kunne se på den måde, han gestikulerede på, at han prøvede at få dem til at slappe af.

Manden i kørestolen lå fortsat på gulvet, og de to mænd gik hen mod F2. De var oppe at køre, og han prøvede stadig at få dem til at slappe af. Den ene mand, der havde blå jakke på, slog herefter F2 i panden henover venstre øjenbryn med knyttet hånd. Hun blev meget chokeret og kiggede væk. Da hun kiggede igen, så hun, at den samme mand nu havde et glas i hånden, som han smækkede F2 i hovedet med. Han slog med overhånd og med bunden først. Hun ved ikke, hvor glasset efterfølgende blev af. Der gik ca. 45 sekunder

- 1 minut mellem slagene. Den anden mand stod inden for 3 meter fra ham, der slog. Der var også nogle gæster, der passerede udenfor. Herefter gik de to mænd. F2 n blødte fra panden, og hun og veninden gav ham plaster på. F2 kunne ikke huske noget af det, der var sket.

Foreholdt, at det fremgår af afhøringsrapporten fra den pågældende aften, at hun skulle have forklaret, at manden havde blå trøje på, forklarede hun, at hun huskede det som en blå jakke. Foreholdt, at det ikke fremgår af afhøringsrapporten fra den pågældende aften, at hun har set F2 blive slået med et glas, forklarede hun, at hun flere gange havde sagt til politiet, at hun havde set F2 blive slået i hovedet med et glas. Hun ved ikke, hvorfor det ikke fremgår af afhøringsrapporten, men hun havde ikke læst sin forklaring igennem. Hun ved heller ikke, hvorfor det fremgår af afhøringsrapporten, at hun var i tvivl om, hvorvidt F2 havde en flænge i panden, før han blev slået. Hun og V2 havde hjulpet F2, umiddelbart efter at det var sket, og han blødte meget fra panden.

Forevist billederne fra videooptagelsen kunne hun godt se, at F2 var til stede uden for baren under episoden med manden i kørestolen, men hun huskede det stadig som om, at F2 kom løbende forbi hende og veninden, mens de sad i baren og gik ud for at hjælpe manden. Hun har ikke talt ret meget med V2 om sagen, fordi hun gerne ville forklare, hvad hun selv kunne huske. Hun kendte ikke F2 før episoden, men vidste, at han også arbejdede i lufthavnen.

V2 har forklaret, at hun var på baren med sin veninde V1, da episoden skete. De havde lige fået fri og havde fået en øl. F2, som hun kendte lidt fra lufthavnen, og manden i kørestolen talte med to mænd i baren. Alle var glade i starten, men pludselig blev de uvenner. De to mænd gik først ud af baren. De talte herefter med manden i kørestolen, og F2 prøvede at stoppe det, der var i gang. Hun kunne ikke høre, hvad han sagde, men hun kunne se, at han var uenig i det, der foregik. Hun og veninden sad begge to i udkanten af baren med siden til afgangshallen, men hun gik på et tidspunkt ud for at se, hvad der foregik. En af mændene løftede armen for at slå manden i rullestolen, men hun kunne ikke se, at han ramte ham. Hun så heller ikke, om de to havde taget fat i hinanden. Mændene prøvede at slås med manden i rullestolen, og herefter væltede de ham ud af kørestolen og ned på gulvet. En af mændene lavede herefter en sparkebevægelse mod manden i rullestolen.

Hun var ikke sikker på, hvilken af de to mænd der havde forsøgt at slå manden i kørestolen. En af mændene slog herefter F2 i ansigtet med knyttet hånd, men hun kunne ikke sige med sikkerhed, hvem der slog.

F2 blev herefter slået i ansigtet med et ølglas, og hun mente at kunne huske, at det var manden med den blå Adidas trøje med hvide striber, der slog ham, men hun var ikke 100 pct. sikker. Glasset, som F2 blev slået med, gik ikke i stykker, men hun ved ikke, hvor det blev af.

Foreholdt, at hun til afhøringsrapporten havde oplyst, at den anden mand stod lige ved siden af, da F2 blev slået, forklarede hun, at hun ikke kunne huske præcis, hvor den anden mand stod, da der blev slået, men at han var i nærheden.

Oplysningerne i sagen

Der er dokumenteret politiattest fra F2 henvendelse på skadestuen den 29. september 2018 kl. 02:04, hvoraf blandt andet fremgår:

"...

Det objektive fund:

Er ikke klar over, hvor han er, hvor han bor og hvor han har været. Ikke orienteret i tid sted, egne data. Sår i panden..

...

Er der umiddelbare tegn på, at den tilskadekomne er påvirket af alkohol: Pt.er svært ebrieret og kan ikke bidrage til, hvorledes skaden er sket.

...

Hvilken behandling blev foretaget:
Syet sår, tilbudt indlæggelse til observation

..."

Derudover er der dokumenteret video fra lufthavnens overvågning og besigtelsesrapport med fotos af de tiltalte.

Personlige oplysninger

Der er vedrørende tiltalte T1 dokumenteret udtalelse af 25. oktober 2018 fra Udlændingestyrelsen, hvoraf bl.a. fremgår:

"...på baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende forventes idømt en frihedsstraf af 3-4 måneders varighed sammenholdt med EU-reglerne og de i udlændingelovens § 26, stk. 2 nævnte hensyn, kan Udlændingestyrelsen tiltræde, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning.

Efter Udlændingestyrelsens vurdering bør påstanden om udvisning nedlægges i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 eller § 24, nr. 2."

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han har arbejdet i i Københavns Lufthavn siden 2010. Han bor alene i en lejlighed i Sverige, hvorfra han pendler til Danmark. Han har ingen familie i Danmark. Han lider af hjerteflimmer, som han får medicin for.

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Der er vedrørende tiltalte T dokumenteret udtalelse af 25. oktober 2018 fra Udlændingestyrelsen, hvoraf bl.a. fremgår:

"...på baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende forventes idømt en frihedsstraf af 3-4 måneders varighed sammenholdt med EU-reglerne og de i udlændingelovens § 26, stk 2 nævnte hensyn, kan Udlændingestyrelsen tiltræde, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om udvisning.

Efter Udlændingestyrelsens vurdering bør påstanden om udvisning nedlægges i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6 eller § 24, nr. 2."

Tiltalte har supplerende forklaret, at han de seneste 7 år har arbejdet i Danmark. Den dag episoden fandt sted, havde han netop fået nyt arbejde som lagerarbejder. Det er meget svært at få job i Malmø, hvor han bor, og han er glad for at arbejde i Danmark. Han er ugift og har ingen børn. Han bor i Sverige og har ikke familie i Danmark.

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Rettens begrundelse og afgørelse

Vedrørende skyldsspørgsmålet

To af rettens medlemmer udtaler:

Efter bevisførelsen, herunder vidnerne V1 og V2 forklaringer og billederne fra videooptagelsen lægger vi til grund, at vidnet F1 har råbt nedsættende ting til tiltalte T, som efter noget tumult har slået ud efter F1, således at han væltede ud af sin kørestol, mens tiltalte T1 skubbede vidnet F2 væk. De tiltalte har herefter sparket ud efter F1, mens han lå ned på jorden.

Efter vidnerne V2 og V1 forklaringer sammenholdt med oplysningerne i politiattesten om skaderne på F2, lægger vi endvidere til grund, at de tiltalte har slået F2 først én gang i ansigtet med knyttet hånd, og at tiltalte T1 derefter har slået F2 i panden med bunden af et glas, hvorved han pådrog sig en flænge.

Vi finder således, at de tiltalte har udøvet vold mod de forurettede i overensstemmelse med anklageskriftet med de begrænsninger, at vi ikke finder, at det er bevist, at de tiltalte har givet F1 et slag i ansigtet, eller har slået F1 i baghovedet med en flaske.

På baggrund af videooptagelsen og vidnernes forklaring lægges det endvidere til grund, at de tiltalte, der var på vej for at nå toget, sammen vendte om og gik tilbage til F1, der befandt sig uden for baren. Volden blev herefter indledt af T, der slog ud efter vidnet F1 og væltede ham ud af kørestolen, mens tiltalte T1 holdt F2 væk med skub. Begge de tiltalte skubbede herefter til F2, og tiltalte T stod ifølge vidnernes forklaring i nærheden af F2, da han blev slået. De tiltalte forlod herefter gerningsstedet sammen.

Herefter, og uanset at det efter bevisførelsen må lægges til grund, at det er tiltalte T1, der har slået F2 med et glas, finder vi, at volden er begået i forening, og begge tiltalte er derfor strafferetligt ansvarlige for den vold, der er udøvet.

Den udøvede vold er henset til omfanget og karakteren, herunder at der er tildelt slag i ansigtet med et glas, omfattet af straffelovens § 245, stk. 1.

Et medlem af retten udtaler:

Jeg finder det efter bevisførelsen ikke med den til domfældelse i en straffesag nødvendige sikkerhed bevist, at de tiltalte er skyldige i vold. Jeg finder således ikke, at der kan lægges vægt på vidnerne V1 og V2's usikre og skiftende forklaringer. Jeg finder det ligeledes tvivlsomt, at skaden på vidnet F2 er sket ved et slag med et glas. Idet der ikke findes at være øvrige beviser for de tiltaltes skyld, stemmer jeg for, at de tiltalte frifindes.

Vedrørende straffen

Straffen for tiltalte T1 og T skal fastsættes til fængsel i 60 dage, jf. straffelovens § 245, stk. 1.

Der er ved strafudmålingen i skærpende retning lagt vægt på, at der er tale om grov vold, som er begået af de tiltalte i forening, og at der er tale om vold begået mod en person, der sad i kørestol. Der er i formildende retning lagt vægt på, at volden opstod på grund af forudgående provokationer, og at volden kun har medført begrænsede skader. Der er endvidere lagt vægt på de tiltaltes gode personlige forhold, herunder at de ikke er tidligere straffet.

Straffen skal derfor ikke fuldbyrdes, hvis de tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 1.

De tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 80 timer inden for en længstetid på 6 måneder, jf. straffelovens §§ 62 og 63.

Betingelserne i udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. 26, stk. 1, for at udvise de tiltalte er opfyldt.

Den udøvede kriminalitet i sagen, hvor de tiltalte er fundet skyldige i grov vold, må anses at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. artikel 27, stk. 2, 2. led, i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004.

Efter de foreliggende oplysninger om tiltaltes forhold, herunder at tiltalte ikke har bopæl eller familie i Danmark, finder retten ikke - uanset at de tiltalte har arbejdet i Danmark gennem en årrække - at de har en sådan tilknytning til Danmark, at udvisning kan anses for at stride mod

proportionalitetsprincippet i direktivets artikel 27, stk. 2, 1. led, sammenholdt med artikel 28, stk. 1.

Opholdsdirektivet kan derfor ikke antages at være til hinder for, at der sker udvisning, jf. herved direktivets artikel 33, stk. 1, og udlændingelovens § 26b, jfr. § 2, stk. 3. På den baggrund tages påstanden om udvisning i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

De nedlagte erstatningspåstande tages endvidere til følge som nedenfor bestemt.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T1 straffes med fængsel i 60 dage. Fuldbyrnelsen af fængselsstraffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år på betingelse af,

At tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen at tiltalte udfører ulønnet samfundstjeneste i 80 timer inden for en længstetid på 6 måneder.

Prøvetid og længstetid regnes fra endelig dom.

Tiltalte udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud i 6 år. Indrejseforbuddet regnes fra udrejsen eller udsendelsen.

Tiltalte T straffes med fængsel i 60 dage.

Fuldbyrnelsen af fængselsstraffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år på betingelse af,

At tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen at tiltalte udfører ulønnet samfundstjeneste i 80 timer inden for en længstetid på 6 måneder. Tiltalte udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud i 6 år. Indrejseforbuddet regnes fra udrejsen eller udsendelsen.

De tiltalte skal in solidum betale sagens omkostninger, dog skal de hver især alene afholde salær til forsvarer.

Tiltalte T1 skal betale 15.350 kr. + moms i salær til forsvareren, advokat Steen Leonhardt Frederiksen.

Tiltalte T skal betale 15.350 kr. + moms i salær til forsvareren, advokat Jacob Kiil.

De tiltalte skal endvidere in solidum inden 14 dage til F2, betale 1800 kr. med tillæg af procesrente fra den 28. oktober 2018 og til betaling sker.

De tiltalte skal endvidere in solidum inden 14 dage til F1, betale 610 kr. med tillæg af procesrente fra den 28. oktober 2018 og til betaling sker.